

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Norman Vincent Peale

ENTHUSIASM MAKES THE DIFFERENCE

Copyright © 1974 by Norman Vincent Peale

All rights reserved.

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03398-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORMAN VINSENT PIL

ENTUZIJAZAM

MENJA

SVE

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Ova knjiga je posvećena našim unucima

LORI STAFORD PIL

ČARLSU KLIFORDU PILU

SARI LEJSI PIL

DŽENIFER RUT EVERET

i

DŽONU, SINTIJI i DŽENIFER ALEN

u nadi da će shvatiti da entuzijizam menja sve.

UVOD

Entuzijizam – dragocena osobina koja menja sve! – to je poruka ove knjige.

Život nije samo med i mleko, uglavnom nije; naročito što u njemu ima tako mnogo teškoća, bola i prepreka. Ova knjiga se suočava sa životom onakvim kakav jeste. Ali nudi i kreativno rešenje – rešenje koje deluje. Ovo je knjiga koja vas podstiče uprkos nedaćama. Jer uprkos svemu negativnom, uvek možete da stvorite nešto pozitivno.

O uključenosti, uzbuđenju i elanu – o tome se radi u ovoj knjizi.

Pokazuje vam da ne morate dosadno, rutinski i besciljno da životarite – nipošto! Nemojte nikad na to da pristanete. I bez obzira na teške, bolne i obeshrabrujuće okolnosti, možete biti živi i vitalni i držati konce u svojim rukama.

Možete uvek uneti nov duh ili nove kreativne veštine u posao. Zaista možete biti bolji u svemu. Život pun entuzijazma i poleta može biti vaš ako želite. A ko ne bi želeo?

Lično, sto posto verujem u poruku ove knjige. Video sam ogromne promene koje je entuzijizam doneo mnogima. Verujte mi da deluje!

Norman Vinsent Pil

PRVO POGLAVLJE

ŠTA ENTUZIJAZAM MOŽE UČINITI ZA VAS

Kao ogromna mapa, grad Njujork prostirao se blistavo i jasno tog vedrog aprilskog dana. Sa prozora poslovnog nebodera u centru, Sendi Huk video se daleko na jugu, a Most Džordža Vašingtona na severu. Na zapadu, niska brda Nju Džerzija bila su zaklonjena iza zagonetne plave izmaglice. Dubok zvuk sirene prekookeanskog broda čuo se daleko iz luke. Ogromna mreža najvećeg grada na svetu širila se ispod nas.

Čovek za radnim stolom očigledno je bio zabrinut i brižan izraz odavao je njegova osećanja. „Ponekad poželim da pobegnem od odgovornosti za ljude u ovoj firmi“, rekao je. „Posao direktora kadrovske službe zadaje takve glavobolje, veruj mi. Često sam prinuđen da radim nešto što mi se nikako ne sviđa. Uopšte ne uživam u tome što u rukama držim ljudske sudbine.“

„Ali njihova sudbina zapravo nije u vašim rukama“, usprotivio sam se. „Na kraju krajeva, svaki pojedinac je odgovoran za svoju sudbinu. Ali saosećam sa vašim neprilikama, jer zaista morate da donosite odluke koje se odnose na ljudske živote i koje mogu bitno da utiču na njihovu budućnost.“

„I upravo zbog toga sam vas“, odgovorio je, „i zamolio da dođete danas ovamo. Reč je o našem zajedničkom prijatelju Fredu Hilu. To mi je jedna od najbolnijih odluka koju sam morao da donesem o nekome i treba mi vaša pomoć.“ Uverio sam ga da mu moja pomoć stoji na raspolaganju, ali mi nije bilo sasvim jasno kako sam ja, koji nisam znao ništa o njihovom poslu, mogao da mu dam praktične savete.

„Ali nije reč samo o poslu; pre bi se reklo da je o čoveku. Zapravo, ovaj razgovor bi mogao da odredi šta će se desiti našem dragom prijatelju, njegovoj ženi i trojici sinova. Mnogo me brine koliko će Fred biti uspešan nadalje, ne samo u poslu, već i u drugim oblastima, kao što je crkva i zajednica. Znači“, nastavio je, „u ovoj firmi otvoriće se novo radno mestu u narednih šest meseci i Fred je logičan izbor za taj posao. Borio sam se sa savešću, ali ako želim da budem pošten prema kompaniji, ne mogu da ga preporučim. Zato se nadam da bismo vi i ja mogli da smislimo neki način da mu pomognemo da se promeni, ali usput sam shvatio da je to prilično krupan poduhvat.“

„A šta treba da se uradi?“, pitao sam. „Meni se on čini kao izvanredna osoba. Ne vidim kod njega ništa loše, osim što je možda povremeno malodušan.“

„E, baš o tome se i radi!“, uzviknuo je direktor. „Stručan je, veoma iskusan, ima i dopadljivu ličnost. Dobar je i muž i otac. Ali nedostaje mu energije i elana. Nema nimalo entuzijazma. Kad bismo mu pomogli da razvije entuzijazam, bio bi pravi čovek za taj posao.“

„Za šest meseci?“, pitao sam.

„Da“, ponovio je.

Entuzijazam menja sve

Zamislilo sam se jer je problem stvarno bio težak. Na kraju sam rekao: „Znate, moguće je da se Fred nikad nije probudio.“

Prijatelj se brzo složio sa mnom. „Možda ste u pravu. A ako je tako, nije jedini. To stalno viđam u kadrovskoj – vrlo sposobne ljude, ali koji se nikad ne probude. Kad bismo samo mogli da ih pokrenemo, počev od Freda. Znate, želim da mu pomognemo da postane svestan svih svojih mogućnosti.“

Dok sam se vozio kući podzemnom železnicom, proučavao sam lica putnika – zabrinuta, umorna, nesrećna. Primetio sam samo nekoliko čiji izrazi su odražavali živost i pozitivan stav prema životu. Mnogi od nas prečesto prihvate jednoličan život ne boreći se za nešto bolje. Sumorno pomišljamo kako možda i ne zaslužujemo više.

I upravo tada mi je palo na pamet da nam je u današnje vreme svima najviše potrebno oružje za borbu protiv osrednjosti, koje će nas naučiti kako da iskoristimo polet, energiju i kreativnost zakopane duboko u nama. Očajnički nam je potrebna sposobnost da probudimo entuzijazam. I tada sam odlučio da napišem *Entuzijazam menja sve*. Jer iskreno verujem da entuzijazam pravi razliku između uspeha i neuspeha.

Što se tiče Freda Hila – u Petom poglavlju ćemo razmotriti do sitnica šta se dogodilo s njim.

Ali sada želim da pričam o entuzijazmu i koliko je on važan za vas. Pošto sam godinama pažljivo proučavao ljude, ubeđen sam da srećne pojedince koji postižu najviše u životu nesumnjivo pokreće entuzijazam. Ljudi koji postignu najveće uspehe u životu su oni koji ljudskom postojanju, prilikama i neprilikama – čak i teškim trenucima – prilaze sa samouverenim stavom i entuzijazmom. Zato je pravi čas da naglasim presudnu moć

entuzijazma i predložim postupke za razvijanje i održavanje ove moćne i dragocene pokretačke sile.

Entuzijazam zaista može sve da promeni – i to kakav će vam život biti. Razmislite, na primer, o ogromnoj razlici između dva trenutna tipa. Jedna grupa sastoji se iz optimističnih, veselih i punih nade. Pošto veruju u nešto, to su dinamični pojedinci koji pokreću događaje, uvek rade na unapređenju društva, stvaraju nove poduhvate, preuređuju staro društvo i stvaraju, puni nade, nove svetove.

SAVREMENA BUNTOVNA OMLADINA

Uporedite te energične optimiste s buntovnicima koji ne samo da prokose roditeljima i nastavnicima već i svojim frizerima. Pošto im nedostaje vizije i snage da pomognu čovečanstvu da ispravi velike nepravde, igraju se detinjastih igara i svoju pobunu iskazuju na najneprikladnije načine, kroz odbojnost prema kupanju, zbrkane misli i kult posvećen ništavilu. Entuzijazam nikad nije deo negativnog kulta.

Zato moramo da naučimo kako da iskoristimo entuzijazam da bismo se preselili u taj uzbudljivi i kreativni deo ljudske rase, među uspešne. Među njima ćete naći potpuno slaganje da je entuzijazam dragoceni sastojak ličnosti, koji pomaže da se postigne sreća i samoispunjenje.

Ser Edvarda V. Epltona, škotskog fizičara, čija su naučna otkrića omogućila radio-emitovanje širom sveta i donela mu Nobelovu nagradu, pitali su za tajnu njegovih neverovatnih postignuća. „Entuzijazam“, odgovorio je. „Entuzijazam je važniji čak i od profesionalnih veština.“ Jer teško da bismo bez entuzijazma

bili spremni da održimo samodisciplinu i beskrajno rintanje neophodno za razvoj profesionalnih veština. Entuzijazam je snažan pokretač, koji uporno vodi ka cilju.

Volter je jednom opisao čoveka kao rernu za podgrevanje, koja se uvek zagreva, ali nikad ništa ne skuva. Objašnjavajući ovo stanovište, Harold Blejk Voker ističe da mnogi ljudi žive bez poleta i vuku se na poslu bez energije; jednom rečju, zagreju se tek toliko da se provuku, ali zapravo nikad ništa ne skuvaju do kraja.

Ali dešava se nešto neverovatno, naglašava, kad nekog zahvati vatra i počne proces kuvanja. Volt Vitman je za sebe rekao: „Krčkao sam se, stvarno krčkao; a Emerson me je doveo do ključanja.“ Kakav prikladan opis ličnosti, darovit ali bez snage, dok ga vatra entuzijazma nije dovela do tačke ključanja. Kao rezultat, Vitman je stvorio besmrtnu poeziju. Zar nije možda vreme da prestanete da se „krčkate, stvarno krčkate“ i pustite da vas zapali novi životni entuzijazam? Mentalni i duhovni plamen koji entuzijazam stvara može da spali elemente malodušnosti i neuspeha kod svakoga i oslobodi dotad nekorišćene, čak i neslućene moćne osobine. Voker je to drugačije obrazložio: „Prevaziđite krčkanje, dopustite da proključate i otkrićete talente i snagu, za koje niste mogli ni da sanjate da ih posedujete.“

Pre mnogo godina naišao sam na citat Čarlsa M. Švaba, energičnog čoveka, koji je izgradio američku industriju. „Čovek“, rekao je Švab, „može da uspe gotovo u svemu za šta ima neograničen entuzijazam.“ I to je važna činjenica, kao što ćemo pokazati u ovoj knjizi.

Istina je, naravno, da se izvanredna postignuća ostvaruju uprkos malim izgledima. Na početku svakog poduhvata imate negativce koji će vam se suprotstavljati. „To naprosto ne može

da se uradi“, reći će dok spremno nabrajaju sve dokaze protiv uspeha. Pesimista jedva čeka prvi neuspeh da kaže: „Lepo sam ti rekao?“ Naravno, takvi ljudi retko, ako ikada, nešto stvore, što možda i jeste razlog zašto su ubeđeni da nećete ni vi.

Nedavno sam imao zadovoljstvo da nagradu Udruženja američkih škola i fakulteta *Horejšio Aldžer* predam Robertu Džonsonu, uredniku i izdavaču veoma uspešnog *Ebonija* i drugih časopisa. Palo mu je na pamet da izdaje sjajan časopis namenjen afroameričkoj zajednici, ali mu je, kao što je često slučaj, nedostajao novac. Zato su mu svi odmah savetovali „da zaboravi“.

Prošlo je nekoliko godina, a ti nazoviprijatelji i dalje ne mogu da zaborave da su mogli da poseduju akcije u sad izuzetno unosnom poslu. Gospodin Džonson i njegova žena danas su vlasnici svih akcija, jer je on bio jedini koji je imao entuzijazam za taj projekat. Njegov entuzijazam je izgradio veru, a vera ga je podstakla na delanje. Robert Džonson je živi primer izjave Čarlsa M. Švaba da „čovek može da uspe gotovo u svemu za šta ima neograničen entuzijazam“. Džordž Metju Adams objašnjava to pitanje podjednako dobro: „Entuzijazam je vera koja je buknila u plamen.“

Ali molim vas da shvatite da je entuzijazam povezan s vatrom na veoma poseban način. To je kontrolisana vatra, i samo kao takva vredi. Vatra mora da se obuzdava da bi davala moć. Svet pripada entuzijasti koji ume da ostane pribran. Duboko promišljanje i razumno delanje uvek zahtevaju smirenost. Zato taj proces može da se opiše na sledeći način: entuzijazam pali vatru u pojedincu, ali on mora da upravlja svojim entuzijazmom i usmeri ga na ideju ili projekat, umesto da entuzijazam upravlja njime. Ne sme nikad da dozvoli da mu neobuzdano oduševljenje

zamuti procene ili zdrav razum. Kao i svaka moćna sila, neobuzdani entuzijazam može da spali sve do temelja, dok obuzdani i kontrolisani oganj može da stvara.

MALI POVEZANI CILJEVI

Kad je gospodin Džonson osnovao časopis *Eboni*, odlučio je da ne pokušava odmah da ostvari velike ciljeve, na koje ga je nadahnjivao njegov entuzijazam. Umesto toga, mudro je izabrao da odredi i postigne, kako je on to nazvao, „male ciljeve“, jedan za drugim. Ostvarenje malog cilja davalo mu je osećaj uspeha i učilo ga je zanatu. Zatim je sa sve većim iskustvom prelazio na ostvarivanje sledećeg malog cilja, a danas se niz tih malih ciljeva stopio u jedan ogroman. Filozofija malog cilja je veoma mudar savet, a naročito za previše vatrene entuzijaste, koji, pogrešno verujući da je svet već njihov, pokušavaju prebrzo previše toga, pa na kraju budu poraženi i osujećeni.

Dok vas upozoravamo da se ne pregrejete, moramo isto tako da vas upozorimo da se i previše ne ohladite. Neophodan je visok stepen sagorevanja u umu da bi entuzijazam radio snažno i punom parom. Superprefinjeni, koji, nažalost, upravljaju većinom današnjih medija koji utiču na mišljenje ljudi, nadmeno potcenjuju entuzijazam. Zaista, po njima na svaku emociju, osim možda egzistencijalne tuge, treba gledati popreko kao na banalnu.

Moj prijatelj Rejmond Tornberg, i sam nepopravljivi entuzijasta, govoreći o potcenjivačima entuzijazma, citirao je mudru izjavu Anatola Fransa: „Više volim ludost entuzijazma nego ravnodušnost mudrosti.“ Ili da je nazovemo iznurenim cinizmom?

Zaista, niko ne treba da okleva da bude na toploj strani. Iako posvećenost entuzijazmu donosi i rizike od grešaka, ipak će potpunu kreativnost ostvariti samo oni koji se usude. Posvećena osoba, pobedila ili izgubila, pronalazi stvarno uzbuđenje u životu.

Beti Fridan, autor *Ženske mistike*, daje upečatljivu izjavu. „Dobra žena“, rekla je, „jeste ona koja voli strasno, ima petlju, ozbiljnost i strastvena ubeđenja, preuzima odgovornost i oblikuje društvo. Užasava me reč 'hladan'. Hladnoća je izbegavanje života. Biti hladan nije... Radije bih bila vatrena i grešila. Radije bih bila posvećena nego suzdržana.“ Amin! Isto i ja. A isto tako i svaka preduzimljiva osoba. I upravo zato entuzijazam menja sve. On podiže život iz dubina i daje mu značenje. Ako budete hladni, možda ćete se i smrznuti. Budite zato zagrejani, pa čak i da se opečete, barem ćete obeshrabren i zbunjen svet pokriti toplinom.

Postoji, naravno, i priličan broj ljudi u kategoriji „baš me briga“, koji nisu ni zagrejani ni hladni. Ova emocionalno prazna gomila očigledno je uvek bila prisutna i nikad nije bila posebno cenjena. Zapravo, u biblijska vremena, o njima je Svevišnji govorio ovako: „pošto si mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih“.* To je prilično oštra ocena i otvorena pretnja, ali zapravo opisuje prilično bezopasno mnoštvo. Kad bismo pomogli da se smanji broj letargičnih i prevedemo makar nekoliko njih u grupu kreativnih entuzijasta, ne samo da bi oni lično dobili više od života već bi i svet bio bolji.

* Otkrivenje Jovanovo 3:16 (biblijski citati davani su po prevodu Svetog sinoda SPC Novog zaveta i prevodu Đure Daničića Starog zaveta). (Prim. lekt.)

BAŠ ME BRIGA, REKAO JE - ALI JESTE BRINUO

Danas se mnogi ponose ravnodušnošću u svakodnevnom životu. Iznureni su i umorni i skrivaju svoje misli pod maskom: „Baš me briga.“ Možda je to njihova odbrana od života, zato što život zahteva potpunu posvećenost, a posvećenost donosi i bol i izazove.

Hari Simpson je spadao u ovu kategoriju. Bio je među najmalodušnijim ljudima koje sam poznao. Govorio je kako je već bio svuda i video sve, uključujući i mnoge pripadnike ljudske rase koji nisu izazivali poštovanje. Izjavio je da mu je dosta mladih buntovnika i sredovečnih uštogljenika. Što se politike tiče, kakve veze ima ko je izabran? Po njegovom mišljenju, svi političari su pokvareni, i koja god partija da pobedi, narod uvek gubi. Išao je redovno na utakmice bejzbola, iako nije bio navijač. Čak je i tokom Svetske serije* ostao ravnodušan. Bio je cinik i, kao i većina cinika, potpuno sebičan i samopopustljiv. Nije osećao obavezu da učestvuje u crkvenom ili društvenom životu. Što se tiče dobrotvornog rada, davao je vaučere, prosto, kako je on to rekao, „da ih otkači“. Uopšte ga nije bilo briga za siromašne. Konačno mu je takav negativan stav doneo nadimak Bašme, što je očigledno bilo povezano s njegovom čuvenom filozofijom *baš me briga*. Uprkos tome, bio je druželjubiva osoba; dobar igrač golfa, bridža i član kluba. On i njegova žena bili su odlični domaćini. Postigao je i više od prosečnog uspeha u poslu.

* Završno godišnje prvenstvo u bejzbolu u Severnoj Americi. (Prim. prev.)

A onda se pojavio entuzijazam i za Harija Simpsona promenio sve. Dogodilo se ovako. On i njegova žena su zaključili da im je potrebna promena. Došli su u Njujork i, kao i obično, obilazili pozorišta, restorane i noćne klubove. Gospođa Simpson je uživala, ali Hari nije bio oduševljen. „Baš me briga za to smeće“, režao je. „Hajdemo odavde!“

Ali obećali su poslovnom saradniku da potraže jednog njegovog prijatelja u Njujorku i Hari ga je nerado pozvao da odradi preuzetu obavezu. Nenadano su dobili srdačan poziv na večeru, a da iznenađenje bude veće, Hari ga je prihvatio. „Nisam ni znao zašto“, objasnio je, „tek kasnije sam shvatio.“

Bilo je tu i drugih parova i to se pokazalo kao najveselije i naj-srećnije večere koje je Hari Simpson proveo posle mnogo godina. „Ne mogu da shvatim te ljude“, rekao je Hari kad su se vratili u hotel. „Niko nije popio ni kap alkohola, barem koliko sam ja video. A svi su bili tako veseli? I s njima su i politika i svetski događaji bili zanimljivi. Jesi li primetila da govore o veri kao da im je zaista važna? Šta to oni imaju što mi nemamo?“

„Ne znam“, odgovorila je gospođa Simpson, mada je zapravo znala, ali želela je da Hari sam shvati. „Zašto se ne nađeš ponovo s našim domaćinom i ne pitaš ga?“

I tako je Hari pozvao domaćina na ručak i pitao ga: „Kako to da je grupa gradskih ljudi, navodno prefinjenih, pokazala takvu živahnost i uzbuđenje?“

„Pa“, objasnio je drugi, „to što si primetio nije se desilo preko noći. Ta grupa je prilično savremena i svima je ponaosob u različitoj meri, uopšteno gledajući, prekipelo. Što se mene tiče, i ja sam bio zaključio da je život manje-više isti i da uopšte nije zanimljiv. O, posao je išao prilično dobro, ali Beti i ja smo uglavnom

bili napeti. Sve zabave na koje smo išli bile su dosadne, sve isti ljudi, sve isti prazni razgovori – znaš kako je.“

„Da, i te kako razumem“, rekao je Hari. „Taj mi je opis savršeno poznat. Nastavi.“

„Pa, u svakom slučaju“, nastavio je drugi čovek, „sasvim slučajno sam naleteo na jednog sveštenika Njujorške crkve. Zapravo, došao je kod mene na posao da nešto kupi. Nisam ga nikad pre sreo, ali pročitao sam jednu njegovu knjigu. Zamolio sam ga da uđe u moju kancelariju. Nije rekao ni reč o veri, ali uhvatio sam sebe kako mu se otvaram i pričam mu sve o svojim nezadovoljstvima i dosadi. Čutke me je slušao dok nisam završio. Mislio sam da će sigurno početi da me ubeđuje da krenem u crkvu ili izvući Bibliju i pročitati mi nešto iz nje. Ali nije. Sedeo je zamišljeno, a onda me je pitao: 'I šta sad?'

Pitanje mi je delovalo čudno, ali iznenada sam rekao: 'Šta sad? Šta sad? Znam u čemu je problem! Treba mi Bog!' Zapanjio sam se što sam tako nešto izgovorio – to uopšte nije ličilo na mene.

Sveštenik je rekao: 'Može biti. Samo što je Bog svima potreban. Ljudska bića pate od raznih neutoljivih gladi, a glavna je za Bogom.' Sveštenik je ustao da pođe: 'Ako želite da nastavimo ovaj razgovor, pozovite me.' Dok sam trepnuo, otišao je, a ja sam sedeo i smeškao se, govoreći sebi: 'Gospode, kakav prodavac! Ostavio mi je da ja tražim njegovu robu. Već zna da ću je kupiti.'

Dakle, na kraju sam potražio tog sveštenika, a on me je upoznao s jednim čovekom. 'Upoznajte ovog čoveka. On ima to što tražite.' Taj čovek me je pozvao da se pridružim njemu i još nekoliko ljudi na doručku. Pogledao sam po grupi. Svakako su bili obično društvo dobrih momaka, a ipak nikad nisam video nikoga toliko entuzijastičnog. A to raspoloženje je brzo počelo

da zahvata i mene. Kad se završio doručak, počeli su međusobno da razmenjuju duhovna iskustva. Pričali su kako primenjuju 'praktičnu hrišćansku strategiju' na posao i lične odnose i video sam da su ti ljudi *oslobođeni*. Tada sam shvatio da je i meni potrebno takvo oslobođenje. I kroz druženje s njima, pronašao sam ga. To je cela priča. A ne bih ti je ispričao da nisi pitao.“

„Znači, to je to“, rekao je Hari nakon kraćeg ćutanja, „samo obično hrišćanstvo na novom jeziku. Ali treba da vidiš crkvu kojoj ja pripadam. Retko odlazim tamo zato što je strašno dosadno, a sveštenik je neki nedopečeni socijalista ako mene pitaš. Ne podnosim ga. A čini mi se ni mnogi drugi, jer ih vrlo malo dolazi na nedeljnu službu. I našem svešteniku treba to o čemu pričaš, to je sigurno.“

„Pa“, rekao je, „a zašto ti to ne prihvatiš i onda preneseš svom svešteniku? Možda i on žudi za tim, a neće da prizna. Sigurno ne može biti srećan s umrtvljenom pastvom.“

„Hej, ne prebacuj to na mene“, progundao je Hari. „Nemam nameru da budem misionar otupelom svešteniku. Imam ja i svojih briga.“ Ali kasnije je razmišljao: „Možda Bog *jeste* moj odgovor. Zar to nije neobično? Došao sam u Njujork da pobegnem od svega, a umesto toga sam se upleo u nešto – stvarno sam se zainteresovao.“

Iako zbunjen, Hari se na sopstveni način duhovno obavezao. „Od sada ću stavljati Boga u središte svog života“, rekao je. Prirodno, morao je prvo da razmisli i ukapira o čemu se tu tačno radi. Ali u takvim slučajevima dešava se nešto čudno i umirujuće, to jest kad god neko svesno ili nesvesno žudi za duhovnim osveženjem i počne da radi na tome jednostavno i iskreno, zaista mu se i desi neverovatno duhovno osveženje. Promena